

Colecția BIBLIOTECA POLIROM este coordonată
de Bogdan-Alexandru Stănescu.

Patrick Modiano, *Voyage de noces*

Copyright © Éditions Gallimard, Paris, 1990
All rights reserved

© 2014 by Editura POLIROM, pentru traducerea în limba română

Această carte este protejată prin copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informațiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepesc penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Foto copertă: © by Sigfrid Lundberg

www.polirom.ro

Editura POLIROM
Iași, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506
București, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A,
sc. 1, et. 1, sector 4, 040031, O.P. 53

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României:

MODIANO, PATRICK

Călătorie de nuntă / Patrick Modiano; trad. din lb. franc. de Elena-Brândușa
Steiciuc. – Iași: Polirom, 2014

ISBN print: 978-973-46-5070-5

ISBN ePub: 978-973-46-5106-1

ISBN PDF: 978-973-46-5107-8

I. Steiciuc, Elena-Brândușa (trad.)

821.133.1-31 – 135.1

Printed in ROMANIA

Patrick Modiano

Călătorie de nuntă

Traducere din limba franceză
de Elena-Brândușa Steiciuc

POLIROM
2014

Nu am nevoie să-mi consult însemnările, în seara asta, în camera de la Hotelul Dodds. Îmi aduc aminte totul ca și cum ar fi fost ieri... Ei doi au ajuns pe Coasta de Azur în primăvara lui 1942. Ea avea șaisprezece ani, iar el douăzeci și unu. Nu au coborât, ca mine, la gara din Saint-Raphaël, ci la cea din Juan-les-Pins. Veneau de la Paris și trecuseră fraudulos linia de frontieră. Ingrid avea asupra ei un buletin de identitate fals, pe numele Teyrsen Ingrid, căsătorită Rigaud, care o îmbătrânea cu trei ani. Rigaud ascunsese în căptușeala hainelor și pe fundul valizei mai multe sute de mii de franci.

La Juan-les-Pins erau singurii călători, în dimineața aceea. O trăsură aștepta în fața gării, o trăsură neagră la care era înhămat un cal alb. Au hotărât să o ia din cauza valizelor. Calul mergea la pas și treceau de-a lungul scuarului pustiu din păduricea de pini. Vizitiul își ținea capul înclinat spre dreapta. Din spate ai fi crezut că adormise. Acolo unde route du Cap făcea un cot, s-a ivit marea. Trăsura a luat-o pe o alee în pantă. Vizitiul a pocnit din bici și calul

a urcat la trap. Apoi s-a oprit, după mai multe smucituri, la poalele enormei mese albe a Hotelului Provençal.

— Trebuie să le explicăm că suntem în călătorie de nuntă, a spus Rigaud.

*

Un singur etaj al hotelului era deschis, iar rarii clienți păreau că locuiesc acolo pe ascuns. Înainte să ajungă sus, ascensorul traversa încet paliere de umbră și liniște, unde nu mai oprea niciodată. Cine prefera să urce pe scări avea nevoie de o lanternă. Marea sală de mese era închisă, cu candelabrul învelit într-un cearșaf alb. Nici barul nu mai funcționa. Așa că lumea se aduna într-un colț al holului.

Fereastra camerei lor, în spatele hotelului, dădea spre o stradă ce cobora în pantă lină către plajă. De la balcon, vedeau păduricea de pini și adesea zăreau trăsura cotind spre route du Cap. Seara, liniștea era atât de adâncă, încât zgomotul potcoavelor pe caldarâm răsuna foarte mult până să se stingă. Ingrid și Rigaud se întreceau în joacă să vadă care are urechea mai bună ca să audă ultimul zgomotul potcoavelor.

*

Lumea se purta, la Juan-les-Pins, ca și cum războiul n-ar fi existat. Bărbații se îmbrăcau cu pantaloni de plajă, iar femeile, cu *pareo*¹-uri în culori deschise. Toți oamenii aceia aveau cu douăzeci de ani mai mult decât Ingrid și Rigaud, însă asta abia dacă se vedea. Datorită pielii bronzate și mersului sportiv, își păstrau un aer de tinerețe și de falsă nepăsare. Nu știau ce curs vor lua lucrurile când vara se va sfârși. La aperitiv, schimbau adrese. Oare se vor putea obține camere, în iarna asta, la Megève? Unii preferau Val-d'Isère și deja se pregăteau să „rezerve” pe vârful Iseran. Alții nu aveau nici o intenție să plece de pe Coasta de Azur. Poate va fi redeschis Altitude 43, din Saint-Tropez, hotelul acela alb care semăna cu un pachetbot eșuat printre pini, deasupra plajei Bouillabaisse. Acolo ar fi la adăpost. O angoasă fugară se citea sub bronzul de pe fețe: să recunoști că va trebui, fără încetare, să pornești în căutarea unui loc pe care războiul l-a cruțat și că aceste oaze se vor face din ce în ce mai rare... Pe Coasta de Azur

1. Pareo – rochie de plajă foarte sumară, constând dintr-o bucată de material drapat în jurul corpului (n.t.).

începea raționarea. Să nu te gândești la nimic ca să nu-ți pierzi moralul. Zilele astea de lenevie îți dau uneori senzația că te afli într-o reședință supravegheată. Trebuia să-ți golești capul de orice. Să te lași, încet, moleșit de soare și de legănarea palmierilor sub briză... Să închizi ochii. Ingrid și Rigaud trăiau în același ritm cu oamenii aceștia care uitau războiul, dar se țineau la distanță și evitau să le adreseze vreun cuvânt. La început, lumea s-a mirat de tinerețea lor. Își așteptau părinții? Erau în vacanță? Rigaud a răspuns că Ingrid și cu el „sunt în călătorie de nuntă“, pur și simplu. Iar răspunsul acesta, departe de a-i surprinde, i-a liniștit pe clienții Hotelului Provençal. Dacă tinerii mai pleacă în călătorie de nuntă, asta înseamnă că situația nu e chiar atât de tragică și că pământul continuă să se învârtă.

Dimineața coborau amândoi pe plaja ce se întindea mai jos de păduricea de pini, între cazinou și locul unde începea route du Cap. Plaja privată a hotelului, cu pergola ei și cabinele de baie, nu mai funcționa „ca pe timp de pace“, pentru a folosi expresia portarului de la Provençal. Câteva șezlonguri și umbrele rămâneau la dispoziția clienților. Dar le era interzis să se folosească de cabinele de baie până la sfârșitul războiului. Nou-venitul se întreba dacă nu a comis vreo infracțiune pătrunzând pe plaja asta. Îi

era chiar puțin rușine să facă plajă. În primele zile, Rigaud o liniștea pe Ingrid, care se temea în fiecare clipă să nu fie întrebați ce fac aici, căci încă mai era sub influența vieții precare pe care o dusesese la Paris. I-a cumpărat un costum de baie verde-deschis dintr-un magazin de la Juan-les-Pins. Și un *pareo* cu desene pastelate, cum purtau și celelalte femei. Stăteau întinși pe un ponton și, de îndată ce soarele le usca pielea, plonjau din nou în mare. Înotau spre larg, apoi reveneau către plajă, unul lângă altul, făcând pluta. În primele ore ale după-amiezii, când căldura era prea puternică, traversau drumul pustiu și o luau pe aleea mărginită de pini și palmieri ce ducea la intrarea în Provençal. Adesea, la recepție, portarul lipsea. Dar Rigaud păstra cheia în fundul buzunărului de la halat. Și urma urcușul lent în ascensor, palierele întunecoase ce se perindau, lăsând să se ghicească niște culoare silențioase și interminabile, niște camere în care rămăsese, probabil, doar somiera de la pat. Pe măsură ce ascensorul urca, aerul era mai ușor, penumbra îi învăluia în răcoare. La etajul al cincilea, ușa cea mare, din fier forjat, se închidea cu zgomot în urma lor și nimic nu mai venea să le tulbure liniștea.

Contemplau de la balcon păduricea de pini, la marginea căreia se distingeau, sub verdele întunecat,

Patrick Modiano

pata albă a cazinoului. Iar de-a lungul zidului ce înconjura hotelul, strada în pantă pe care nu trecea nimeni. Apoi închideau obloanele camerei, de un verde-deschis – aceeași culoare ca și costumul de baie al lui Ingrid.

*

Seara mergeau pe lângă scuarul din păduricea de pini ca să cineze în singurul restaurant de la Juan-les-Pins ce ignora restricțiile. Veneau aici clienți de la Nisa și de la Cannes. La început, Ingrid nu-și găsea locul.

Obișnuții localului se salutau de la mese, bărbații își legau neglijent puloverul pe umeri, femeile își arătau spatele bronzat și își prindeau părul cu eșarfe creole. Puteau surprinde conversații în engleză. Războiul era atât de departe.... Sala restaurantului ocupa aripa unei clădiri vecine cu cazinoul, iar mesele ajungeau până pe trotuar. Se spunea că patroana – o anume domnișoară Cotillon – avusese necazuri cu justiția, dar că beneficia azi de „protecție”. Era foarte amabilă și toți îi spuneau, la Juan-les-Pins, Prințesa de Bourbon.